

Ősszel /Szabálytalan napló/

Fiókomban két gesztenye szárad. Ikrek voltak, a rohadó burokból én vettem ki őket. Szépek voltak. Akkor még neked akartam adni az egyiket. Néhány nappal később két megfonnyadt csufságot találtam a fiókban. Nagyon szomorú lettem, de nem akarom kidobni őket. Lassan már észre se veszem, csak száradnak a fiókban, és reménykednek, mint a mesebeli fenyő.

Álltam az ablaknál és vártam a hóesést. Vadlibák szálltak visitva. Haragudtam rájuk, mert megtörték a havazás előtti mély csendet. Másnap zuhogni kezdett a ronda őszi eső.

Hivott az ut, de nem mehettem. Örültem, hogy le tudtam győzni önmagamat. Fájt, hogy megfosztottam magamat szabadságomtól.

A mindennapokban is jössz velem. Viszlek mint csiga a házát, madár a hangját, ruháját az ember. Üres percekben kabát vagy, benned melegszem, mert didergek az emberek között.

Irhatnék levelet, szabályosat. Verset is irhatnék szabályosat. Nem tudok szabályosan írni? Nem akarok szabályosan írni? Tudok, ha akarok, nem tudok, ha nem akarok. Szabálytalan, ismeretlen, előre nem látható folyamatban születik ez a kristály. Akivel akarom, megosztom a titkát. A többiek kizáratnak, mert kizáratnak. Fogadj el, s elfogadlak. Tagadj meg, s megtagadlak. végsősoron visszatükrözőgéppé kell degradálnunk magunkat...